

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/165/2018                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1405206800                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 22.11.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Daniela Sučanská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:1405206800.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. R., bývajúceho v R., C. K. Č.. XXXX/X, zastúpeného JUDr. Zuzanou Nespalovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Saratovská č. 6/D, proti žalovanej R. I., bývajúcej v R., E. Č.. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Ing. Ivanom Bojnom, advokátom so sídlom v Bratislave, Levárska č. 11, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 19 C 118/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. novembra 2016 sp. zn. 8 Co 211/2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. decembra 2012 č.k. 19 C 118/2005-570 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti Dohody o vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva manželov, uzavretej medzi dlžníkom G. I. a žalovanou dňa XX. G. XXXX, ktorou dlžník previedol svoju majetkovú časť na nehnuteľnosti - byt. č. X na X. poschodí v bytovom dome súp. čísla XXXX, Bratislava, E. Č.. X, s podielom na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckom podiele k pozemku vo veľkosti XXXX/XXXXXX, zapísané na LV č. XXXX kat. úz. N., do výlučného vlastníctva žalovanej.

1.1. Rozhodol tak podľa § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní preukázala, že vzhľadom k okolnostiam, v akých sa jej manželstvo nachádzalo, nemohla a nemala sa ako dozvedieť o pôžičkách svojho manžela; o maloleté deti, z toho jedno ťažko postihnuté, sa starala sama, nevedela akými podnikateľskými aktivitami sa zaoberá jej manžel, pričom preukázala, že v podstate od roku 1999 spolu nežili a nehospodárili a jej manžel v tom čase už mal známosť s inou ženou. Poukázal na to, že žalobca s G. I., manželom žalovanej, uzavrel zmluvu o pôžičke dňa XX. N. XXXX na sumu 500.000,- Sk, pričom dátum splatnosti dlhu pripadol na deň XX. C. XXXX a následne v januári XXXX uzavrel ďalšiu zmluvu na sumu

175.000,- Sk s vrátením pôžičky ku dňu XX. U. XXXX. Celková dlžná suma predstavovala sumu 675.000,- Sk a aj keď žalobca má právoplatné rozhodnutie vo forme rozsudku, ktorý bol vydaný pre zmeškanie - teda nie na základe zisteného právneho stavu, zistil, že v zmluve síce bol uvedený najbližší deň splácania prvej splátky 15-ty deň toho-ktorého mesiaca, ale aj sám žalobca uviedol, že on sám sa nezaujímal o to, či pôžička je splácaná, pretože až v roku 2004 sa vrátil zo zahraničia a dokonca na zmluve bolo uvedené neúplné číslo účtu, na ktoré sa mal dlh splácať. Ďalej zistil, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov bola uzatvorená z iniciatívy a na návrh žalovanej, ktorá nesúhlasila s podnikateľskými aktivitami svojho muža. Úmyslom žalovanej pri zrušení a následnom vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov bola len snaha chrániť rodinu pred prípadnými rizikovými dôsledkami podnikania jej manžela, a to už vzhľadom na okolnosť, že má ťažko postihnuté dieťa, ktoré vyžaduje 24 - hodinovú starostlivosť. Objektívne nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať prípadný úmysel ukrátiť veriteľa, keďže pohnútky a dôvody, ktoré ju viedli k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, boli úplne iné ako ukrátenie veriteľa.

1.2. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. novembra 2016 sp. zn. 8 Co 211/2013 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Konštatoval, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, vykonal náležité dokazovanie postačujúce na prijatie právnych záverov, na ktorých po náležitej aplikácii a interpretácii § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka založil svoje vecne správne rozhodnutie.

2.1. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, že žalovaná s jej manželom v podstate od roku 1999 spolu nežili a nehospodárili a jej manžel v tom čase už mal známosť s inou ženou. V konaní ďalej bolo nesporné, že žalovaná sa v tom čase starala o dve maloleté deti, z toho jedno maloleté dieťa ťažko postihnuté, vyžadujúce celodennú starostlivosť. Súd prvej inštancie správne prihliadol na uvedené okolnosti pri posudzovaní toho, či žalovaná pri náležitej starostlivosti mohla rozpoznať úmysel jej manžela ukrátiť veriteľa a dospel k správnejmu záveru, že vzhľadom k okolnostiam, v akých sa jej manželstvo nachádzalo, nemala sa ako dozvedieť o pôžičkách svojho manžela, nevedela akými podnikateľskými aktivitami sa zaoberá jej manžel a objektívne nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať prípadný úmysel jej manžela ukrátiť žalobcu ako veriteľa. Aj okolnosť, že uzatvorenie dohody, ktorú žalobca odporuje, neinicioval dlžník, ale žalovaná ako jeho manželka z dôvodu, že napriek jej nesúhlasu obnovil prevádzku pohostinstva, nenasvedčuje tomu, že by žalovaná v danej situácii mohla mať vedomosť o existencii pôžičky jej manžela od žalobcu, teda mohla rozpoznať prípadný úmysel jej manžela ukrátiť žalobcu ako veriteľa.

2.2. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná preukázala, že ani pri náležitej pozornosti, nemohla rozpoznať úmysel jej manžela ukrátiť žalobcu ako veriteľa, keď preukázala, že v rozhodnom čase boli vzťahy medzi nimi rozvrátené, dlžník ako manžel s ňou nekomunikoval, resp. odmietal komunikovať o jeho podnikateľských aktivitách a finančných záležitostiach, napriek jej nesúhlasu predĺžil nájomnú zmluvu na prevádzkovanie pohostinstva, a ani z vlastnej iniciatívy sa zo stretnutí s jeho ekonómkou a jeho spoločníkom nedozvedela žiadne také okolnosti, na základe ktorých by mohla zistiť, že jej manžel má dlh voči žalobcovi.

2.3. Z uvedených dôvodov odvolací súd uzavrel, že žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstať. Napadnutý rozsudok preto potvrdil podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V dovolaní uviedol, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie tým, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho zistenia skutkového stavu veci, ako i nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov (napr. svedkov Š. M. a Ľ. A.) a jeho rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Podľa jeho názoru spočíva napadnutý rozsudok aj na nesprávnom právnom posúdení veci pri posudzovaní otázky vedomosti žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, najmä v spojitosti s vynaložením náležitej starostlivosti rozpoznať tento úmysel. Mal za to, že napadnutý rozsudok znamená odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú predstavujú

rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1912/2000 a 21 Cdo 1751/2001. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na úplných skutkových zisteniach a ich správnom právnom posúdení. Podľa jej presvedčenia nemožno považovať podmienky prípustnosti dovolania žalobcu za splnené, a preto žiadala neprípustné dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava prípustnosti dovolania. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

8. Dovolateľ v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Najvyšší súd predovšetkým pripomína, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu

vydaných tak, že sa ním rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f/ CSP je relevantný nesprávny procesný postup znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj primerane R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 84/2017, 8 Cdo 180/2017).

9.4. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 205/2017, 8 Cdo 73/2017, 3 Obdo 1/2017).

11. Žalobca ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP videl v tom, že súdmi boli nesprávne vyhodnotené dôkazy, ktoré mali zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej, nebol správne zistený skutkový stav veci a rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené.

12. S otázkou prípustnosti dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzuje z nedostatočného odôvodnenia alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku, sa dovolací súd zaoberá často. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala pritom názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

12.1. Vzhľadom na (niekdajšiu) názorovú odlišnosť prístupu senátov najvyššieho súdu k riešeniu otázky dopadov nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia na prípustnosť dovolania, bolo vyvolané zjednocujúce stanovisko R 2/2016, ktoré zotrvalo na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania“ (teda nie vadu zmätočnosti a v dôsledku toho ani nie prípustnosť dovolania). Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podstata tohto stanoviska je aktuálna aj za účinnosti CSP.

12.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobcu,

ktorými sa podľa neho nepodarilo spochybniť podstatu dôvodu zamietnutia žaloby. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobca neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

12.3. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

13. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

14. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné nie je.

15. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odôvodňuje žalobca poukázaním na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1912/2000 a 21 Cdo 1751/2001.

15.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 CSP teda nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré žalobca poukazuje vo svojom dovolaní, ani Najvyšší súd Českej republiky.

16. Keďže žalobca neoznačil v dovolaní žiadne rozhodnutia, ktoré by podľa vyššie uvedeného judikátu (bod 15.1.) spadali pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu stanovenej v § 421 ods. 1 CSP, od ktorej by sa odvolací súd v danom spore odklonil, prípustnosť dovolania žalobcu z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevyplýva.

17. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné nie je. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.